

maa jo huske paa, at her drejer det sig om en stor Klasse Funktionærer, hvis Lønninger ere overordentlig lave, langt under 1,000 Kr. Det er Lønninger paa 4—5—6—700 Kr. for de flestes Vedkommende, og under de nuværende Forhold, med de Priser, der findes paa alle Livsfor nødenheder og særlig paa Husleje, er det næsten en Umulighed for disse Familier at eksistere. Der er ogsaa anført i deres Andragende, at der iblandt deres Medlemmer er Folk, der ligefrem lide Nød. Det er jo dog Folk, som ere aldeles uundværlige i Samfundslivet. Uden disse underordnede Funktionærer ville Statsbanerne ikke kunne køre en eneste Dag, og paa, at deres Arbejde udføres godt og pligtopfyldende, hviler der saa store Interesser for Statens Vedkommende, at jeg synes, der er god Grund til at tage Hensyn til dette Andragende. Det gør mig ondt, at Finansudvalget har stillet sig saa afvisende i denne Sag. Baade Højre, Venstre og moderate have været enige om, at det var en Sag, som man ikke kunde have med at bestille, det kunde man ikke anbefale, saa at jeg er bleven den eneste, der foreslog, at denne Sag henvises til den højtærede Indenrigsminister. Jeg ved nu nok, hvad man vil sige som Grund til, at man ikke vil have med den Sag at gøre. Man vil sige, der er nedsat en Kommission, som har Loven om Statsbanedriftens Ordning til Behandling, og naar en saadan Kommission er nedsat, mener man ikke i Øjeblikket at kunne røre ved et Spørgsmaal som dette. Det er ret bekvemt med en saadan Kommission, som bliver nedsat og sidder Aar ind og Aar ud. En saadan Kommission er ligesom en stor Sæk, hvor man putter al Ting ned, som man ikke holder af at have at gøre med, saa har man foreløbig Fred. Altsaa i denne store Sæk, som kaldes en Kommission, kunne alle saadanne Andragender vandre hen, man har saa dejlig Fred foreløbig, saa gaar den Tid. Men disse underordnede Funktionærer, der for en stor Del leve af Sulteløn, have ingen Glæde af, at de blive mindede om, at en saadan Jærnbanekommission eksisterer. Det hjælper ikke disse Folk, som have deres Familie at sørge for. Jeg synes derfor, der var Grund til at tage dette Andragende under alvorlig Overvejelse. Jeg kunde tænke mig denne Sag løst paa forskellige Maader. Jeg skal her kun antyde een Løsning, nemlig at man gav alle dem paa mindste Lønning, alle under 800 Kr., et Dyrtidstillæg f. Eks. af 12½ pCt. og dem med Lønning over 800 Kr. op til

1,200 Kr. et Dyrtidstillæg paa 10 pCt., alt sammen regnet fra 1ste Januar 1900. Dette vil ikke være saa overordentlig meget at yde disse Folk, men det vil naturligvis under de Dyrtidsforhold, hvorunder vi leve i Øjeblikket, alligevel være en Hjælp for disse Familier, og det vil ogsaa være en Opmuntring, idet de da se, at de dog ikke ere helt tilsidesatte, men at der ogsaa fra Statens Side vises Interesse for dem. Det er jo muligt, der er andre Veje, ad hvilke denne Sag kunde bringes frem. Jeg skal saaledes minde om, at Spørgsmaalet om at yde Dyrtidstillæg til Statens Arbejdere vil blive rejst til Finanslovens 3dje Behandling, saa hvis Ministeren ønsker at faa Sagen afvist nu men derimod tagen op til fornyet Drøftelse ved Finanslovens 3dje Behandling, er der naturligvis intet i Vejen derfor fra min Side. Men under alle Omstændigheder synes jeg, at denne Sag fortjener alvorlig Overvejelse, og jeg skal paa det bedste anbefale den til den højtærede Minister og Tingets Medlemmer.

Ordføreren (Busk): Jeg finder mig foranlediget til at gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem angaaende de tre Andragender, som det ærede Medlem paa egen Kappe har indstillet. Det fjerde er der ingen Anledning for mig til at komme ind paa igen, da vi der i Grunden ere enige. Det er jo et Fremskridt at faa en Bro over Banen fremfor slet ingen Ting. — Hvad altsaa først angaar Sagen under Nr. 3, Kulmaalerne, saa passer det ikke, hvad det ærede Medlem sagde, at de ere saa gamle. Der foreligger et Bilag, som oplyser, hvor gamle de ere. Der er en, som nu er 40 Aar, en anden er 39, nogle 45, de ere altsaa ikke saa gamle. (*K. M. Klausen:* Der er ogsaa ældre Folk!) Ja, men det blev fremstillet af det ærede Medlem, som om de alle sammen vare gamle Folk, og det ere de ikke. Jeg vil imidlertid spørge det ærede Medlem: Hvad vilde det føre til, hvis vi fulgte det ærede Medlem? Jeg skal nævne et Par Eksempler fra min egen Erfaringskreds. Før vi fik den jydsk Længdebane, var der en Mand, Ludvig Post, som kørte mellem Horsens og Aarhus. Han havde en af disse Vogne med Lærred over, som De nok have set. Da Banen mellem Horsens og Aarhus kom, var Mandens Virksomhed ødelagt, og den store Karosse, der kun var indrettet til at køre Fragtgods paa, var ikke mere til nogen Nytte. Hvad vilde det ærede Medlem sige, hvis denne Mand kom og sagde: Nu har jeg det Skrammel af en